

Печаллю незглибинною, терпкою
минула озивається війна...
У зошиті дитячою рукою
написано: «Лишилась я одна».
Умерла мама... І бабуся вмерла...
А їх сліди сховала заметіль...
Уже й над нею смерть крило простерла,
не жде вона рятунку нізвідкіль.
Самісінька в нетопленій кімнаті,
без крихти хліба... З кволої руки
впав олівець... І тіні пелехаті
лягли на очі... Знову з-за ріки
озвався раптом гуркіт канонади...
Повіки, Таню, Танечко, розплющ!
Ти літописець, свічечка блокади
серед страхіть війни... Зелений плющ
росте на кладовищах. І затерпла
стражданнями і болем далечінь:
стина людей безжальний серп, як стебла,
без супроводу давніх голосінь.
Стина безжально... Савичева Таня —
як незабудка. Плачуть журавлі:
її живого голосу й кохання
не вистача сьогодні на землі.

1972

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.